

Kurtulamamak

– Mehmet ÇİFTÇİ · 09 Ocak 2014

Uzun zamandır hiçbir şey yazamıyorum. Aslında şimdiye kadar hiç bu kadar yazmaktan uzaklaştığım olmamıştı.

Kısa bir süre önce masam, kitaplarım ve üzerine hayatımı yazdığım defterlerim olmadığı zaman çok ama çok rahatsız oluyordum. Şimdi ise tamamen değişti her şey. Kitaplar dolap raflarına taşındı ve kendilerinden haber alınmıyor. Zamanında Stephen King okuyup korku öyküleri bile yazdığım defterlerim şu an nerde kim bilir? Kurşun ve uçlu kalemlerin yerini ise tükenmez kalemler aldı kalemliğimin içinde.

Her zaman aynı şeyler. Şimdi ise televizyondan bile soğudum, varsa yoksa internet. Yönüm hep ona dönük. Sabahları kalkınca tuvalete bile gitmeyip, bildirimlerimi kontrol eder oldum. Kahvaltımı hazırlayıp elimde kumanda sabah haberlerini izlerken, birden haber sitelerinde gezerken buldum kendimi. Bugün gündemde ne varmış; kim çalmış kim çırpılmış... Uzayıp giden bilgi çöplerinin içinde kafamı olur olmaz şeylerle doldurur olmuşum. Sonra bu kadar gereksiz şeylerden kendimi korumaya karar vermişken; bu kez de deli saçması komplo teorileri içerikli siteler çıkar karşıma. Her şeyi gören (Haşa!) 'tek göz', aydınlanmış serseriler, aya gidildi mi gidilmedi mi? Birde müziğini de açarım ki tam anlamıyla 'uykulardan uyanmış' hissedirim kendimi. Hani Cem abi bir gösterisinde, okulda bize güvercinin sindirim sistemini öğretiyorlar diyordu ya; işte ona kurban olaydım.

Sonra kafam tekrardan gereksiz bilgilerle doluyor. Fakat! O da nesi! Bu kez ise gezdiğimiz sitelerdeki, gözlerimizle göremediğimiz şeyler... Telaşlanma! Gözlerin görmüyor ama beynin görüp kaydediyor... Ne ki bu? Reklamlar olsa gerek. Birden bire zayıflama kemeri almak geldi içimden. Sonra cep telefonumu da bir değiştiresem iyi olur. Baksana kredi kartına 'ölme eşeğim ölme' vadeli taksit yapıyorlarmış. Bütün bunları nerden biliyorum ki? Bugün hiç alışveriş sitesi gezmedim.

Bütün bir günü bunlarla geçirip, eve giderim sonra sessizce. Akşam yemeğini yer tekrar geçirim bilgisayarın önüne. Hiçbir randevu vermez o bana çünkü. Beni çağırır, emreder. Sabah, öğlen, akşam, yatarken, kalkarken bana selam vermeden geçemezsin der!

Çok fazla uzatmak istemiyorum dostlarım. Kimseye akıl öğretmek de değil niyetim. Ama gerçekten özledim. Her gün gittiğim kütüphanemi özledim. Cızırtılı florasan lambası altında, öğleden sonraları kitaplar arasında geçirdiğim vakitlerimi özledim. Yazmayı özledim, ve daha neler özledim...